

[Forsvarsministeren.]

Partiet kun vil medvirke til Oprettelsen af et lovfæstet Hjemmeværn, naar det er et Led i Bestræbelserne for at sikre Freden og Uafhængigheden. Disse Bemærkninger i Betænkningen samt de Betragtninger, som det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen i Dag her fra Tingets Talerstol har anført i Overensstemmelse hermed, karakteriserer det kommunistiske Parti og dets Gerninger i den nuværende Situation saa tydeligt og er saa aabenbart urimelige, at jeg kan give Afkald paa en Imødegaelse.

Efter at jeg her i Folketinget havde fremsat Lovforslaget om et lovfæstet Hjemmeværn, er det i Pressen og paa Møder rundt om i Landet blevet Udgangspunkt for en Række principielle Betragtninger vedrørende den Forsvarsordning, som vi bør have. Blandt andre har Formanden for Det radikale Venstre, det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen, paa et Landsmøde i en Tale beskæftiget sig med vore militære Problemer. Det samme har været Tilfældet med det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard, som jeg beklager ikke har været i Stand til at være til Stede ved Forhandlingen her i Dag. Desuden har Det radikale Venstre vedtaget et Manifest om Partiets Standpunkt til en fremtidig Militærordning. Disse Udtalelser fra radikal Side har ikke kunnet undgaa at fremkalde det Indtryk, at de Radikale indtil videre, hvad de militære Anliggender angaar, gerne vil i Modsætningsforhold til Socialdemokratiet. Det beklager jeg; det beklager jeg endog i meget høj Grad; jeg havde meget gerne set, at det forholdt sig anderledes. Men paa den givne Foranledning ønsker jeg at sige, at saafremt det er Hensigten at give det Udseende af, at Det radikale Venstre i højere Grad end Socialdemokratiet har holdt en lige Linie ved Behandlingen af Landets militære Problemer, saa maa jeg protestere. Det er nemlig ikke Tilfældet. Ogsaa de Radikale har maattet tage Hensyn til de Kendsgerninger, de blev stillet over for, enten de saa syntes om disse Kendsgerninger, eller de ikke gjorde det. Det er nøjagtigt, hvad der ogsaa har været Tilfældet for Socialdemokratiets Vedkommende.

Jeg kan formentlig gaa ud fra, at Det radikale Venstres Førstemand gennem mange Aar, afdøde P. Munch, mere end nogen anden i største Delen af den Tid, hvori Det radikale Venstre har eksisteret, har øvet Indflydelse paa Partiets Stilling til Forsvarsagen. Før den første Verdenskrig afviste P. Munch det Synspunkt, at det kunde blive paakrævet for den danske Befolkning at

bruge Vaabenmagt over for et Angreb for at fremhæve Befolkningens Vilje til Modstand mod national Undertrykkelse. Ærede Medlemmer af dette høje Ting vil vide, at P. Munch og Det radikale Venstre ikke fastholdt denne Mening. Maa jeg have Lov til at minde om, at da den danske Militærattaché i Berlin, den nuværende Kommandør Kjølens, henvendte sig til P. Munch nogle Dage før det tyske Overfald paa Danmark den 9. April og overrakte et Brev fra den danske Gesandt i Berlin, afdøde Kammerherre Zahle, om Mulighederne for et Angreb paa de nordiske Lande, svarede P. Munch, at han vidste, at Norge og Sverige vilde forsvare sig, hvis de blev angrebet. Ifølge Kommandør Kjølens Forklaring til Den parlamentariske Kommission, hvilken P. Munch ikke paa noget Tidspunkt har bestridt, følgende P. Munch til, at ogsaa i Danmark vilde vi forsvare os med Vaabenmagt, hvis vi blev angrebet, og han bad Kjølens sige dette i Berlin, dersom han fik Lejlighed dertil.

Der skete den 9. April 1940 baade det ene og det andet, som har fremkaldt almindelig Beklagelse, hvad jeg ikke ser nogen Grund til at fordybe mig i ved denne Lejlighed; jeg har kun ønsket at fremhæve P. Munchs og Det radikale Venstres principielle Standpunkt, at et Angreb paa Danmark skulde afvises med Vaabenmagt. Jeg ønsker tillige at fremhæve, at der ikke blev skelnet mellem et Angreb fra en lille Magt og fra en Stormagt — ogsaa et Angreb fra en Stormagt vilde P. Munch og Det radikale Venstre have afvist med Vaabenmagt, skønt Partiet ikke kunde være i Tvivl om, at Anvendelsen af Vaabenmagt over for en Stormagt, dersom Danmark kæmpede alene, ikke kunde forhindre, at Danmarks Selvstændighed gik tabt for kortere eller længere Tid. Aarsagen til denne Indstilling hos Det radikale Venstre, som var et Brud med P. Munchs Udtalelse i 1909 om Statens Ret til at sende sine Borgere i Krig, skyldes antagelig Hensynet til Udlandets Bedømmelse af Danmark, en Bedømmelse, som i sine Virkninger kan blive meget kompliceret, dels fordi den kan faa Indflydelse paa Mulighederne for at holde Danmark uden for en Krig, dels fordi den i høj Grad kan komme til at paavirke vort Erhvervslivs udenlandske Muligheder.

For nogle Maaneder siden afgav Udenrigsminister Gustav Rasmussen paa Ministeriets Vegne en Erklæring om, at skulde Danmark blive angrebet, da vilde det forsvare sig. Erklæringen fik Tilslutning fra dette høje Ting. Paa Det radikale Venstres Vegne gav det ærede Medlem Hr. Jørgen